

**Lynne
McTaggartová**

SÍLA

OSMI

TRANSFORMAČNÍ SÍLA KOLEKTIVNÍHO VĚDOMÍ

**Jak využít zázračnou energii skupinky lidí,
k uzdravení jednotlivců i celého světa**

Lynne McTaggartová

Síla osmi

THE POWER OF EIGHT

Copyright © 2017 by Lynne McTaggart

Translation© Lumír Mikulka, 2018

Czech edition © Metafora, 2018

All rights reserved.

ISBN 978-80-7625-017-8 (pdf)

Lynne McTaggartová

SÍLA OSMI

**Transformační síla
kolektivního vědomí**

Jak využít zázračné energie
malé skupiny k léčení druhých,
vlastního života a světa

Přeložil Lumír Mikulka

*Věnováno Caitlin a Kylemu
a památce Stelly,
která nemusela vidět, aby věřila.*

Zázraky jsou ve skutečnosti opětovným vyprávěním téhož příběhu, jenž je vepsán do celého světa příliš velkým písmem, než abychom je dokázali uvidět.

– C. S. Lewis, Bůh na lavici obžalovaných

OBSAH

<i>Předmluva</i>	9
PRVNÍ ČÁST	17
JAK VYSVĚTLIT ZÁZRAK	
<i>První kapitola</i>	19
Pravděpodobností prostor	
<i>Druhá kapitola</i>	28
První globální experimenty	
<i>Třetí kapitola</i>	45
Virtuální provázanost	
<i>Čtvrtá kapitola</i>	57
Mentální návštěvníci	
<i>Pátá kapitola</i>	70
Síla dvanácti	
<i>Šestá kapitola</i>	82
Mírový experiment	
<i>Sedmá kapitola</i>	92
Myšlenky pro mír	
<i>Osmá kapitola</i>	102
Božská chvíle	
<i>Devátá kapitola</i>	110
Mystické mozky	

<i>Desátá kapitola</i>	119
Objímání cizích lidí	
<i>Jedenáctá kapitola</i>	127
Skupinové přepisování	
<i>Dvanáctá kapitola</i>	138
Svěcená voda	
<i>Třináctá kapitola</i>	153
Děravá vědra	
<i>Čtrnáctá kapitola</i>	164
Mírová Dvojčata	
<i>Patnáctá kapitola</i>	179
Léčení ran	
<i>Šestnáctá kapitola</i>	188
Zrcadlový efekt	
<i>Sedmnáctá kapitola</i>	198
Pohyb v kruzích	
<i>Osmnáctá kapitola</i>	205
Zpětný ráz darů	
<i>Devatenáctá kapitola</i>	213
Myšlenka na druhého	
<i>Dvacátá kapitola</i>	226
Rok záměru	
<i>Dvacátá první kapitola</i>	245
Analýza podstaty Síly osmi	

DRUHÁ ČÁST 265

VYTVOŘENÍ VLASTNÍHO KRUHU SÍLA OSMI

<i>Dvacátá druhá kapitola</i>	267
Jak sestavit skupinu Síla osmi	
<i>Poděkování</i>	279
<i>Poznámky</i>	282
<i>Přehled literatury</i>	307

PŘEDMLUVA

Mnoho let jsem odmítala napsat tuto knihu, protože jsem ani na okamžik nevěřila podivným uzdravením, k nimž docházelo na mých kurzech. Čímž chci říci, že pro mě bylo těžké vyrovnat se se zázraky.

Slova „zázraky“ a „uzdravení“ zde nepoužívám jako metaforu. Hovořím o skutečných událostech srovnatelných se zázrakem, kdy byl zástup nasycen pomocí pěti chlebů a dvou ryb. Jednalo se o sérii mimořádných a zvláštních situací, při nichž došlo k okamžitému vyléčení nejružnějších onemocnění poté, co se lidé shromáždili v malé skupině a společně vyslali léčivou myšlenku. Hovořím tedy o takovém druhu zázraků, které popírají poslední zbytek víry v to, jak by měl fungovat svět podle tvrzení, která nám byla až dosud předkládána.

Myšlenka vytvořit malé skupinky po zhruba osmi lidech se zrodila coby bláznivý a okamžitý nápad při jednom kurzu, který jsem vedla, v roce 2008. Cílem bylo zjistit, co se stane, pokud se členové takovéto skupinky pokusí uzdravit jednoho z nich pomocí kolektivně sdílené myšlenky. Těmto skupinkám jsem dala jméno „Síla osmi“, ale právě tak bych jim mohla říkat „Síla osmi milionů“, neboť tak velká jejich síla ve skutečnosti je. To, co tyto skupiny dokázaly, otřáslo vším, co jsem si myslela, že vím o podstatě lidských bytostí.

Coby autorku knih mě přitahují velká tajemství života a nejdůležitější otázky, které s nimi souvisejí. Smysl lidského vědomí, zkušenosti s mimosmyslovým vnímáním, život po smrti. Přitahují mě zejména ty anomálie, které obracejí vzhůru nohama všeobecně přijímané představy. Baví mě pít se – řečeno slovy psychologa Williama Jamese – po jedné jediné bílé vráně, která je nezbytným důkazem tvrzení, že všechny vrány nejsou černé.

Navzdory všem výletům do světů nekonvenčních pohledů na realitu ale v hloubi srdce zůstávám racionálním člověkem. Je to výsledek mé dřívější praxe investigativní novinářky. Neustále se proto snažím budovat pevnou strukturu podepřenou spolehlivými důkazy. Nemám ve zvyku opírat se o tajemně znějící odkazy na mystiku, auru nebo si pohrávat s nejasně používanými pojmy jako „kvan-tum“ či „energie“. Ve skutečnosti neexistuje nic, co bych měla méně v lásce než nejrůznější nepodložené myste-riózní teorie, protože právě jejich vinou mívá to, čemu se věnuji, tak pochybnou pověst.

Nejsem ateistka, a ani agnostička. Hluboce duchovní stránka mé osoby zůstává přesvědčená, že lidské bytosti jsou stále něčím víc než souhrnem signálů vznikajících na základě chemických reakcí a elektrického proudu. Důvodem, proč se ale stále pevně držím na Maginoto-vě linii oddělující to, nač si lze sáhnout, od toho, co je nehmotné, je moje přetrvávající snaha opírat svou víru o důkazy a slepé testy.

Můj vlastní, relativně konvenční pohled na realitu do-
stal první úder při sběru materiálů pro knihu *The Field (Pole)*. Začala jsem na ní pracovat, neboť jsem chtěla z vědeckého pohledu pochopit, proč vlastně funguje homeopatie a duchovní léčení. Při shromažďování pod-
kladů jsem ale záhy vstoupila na nové území. Území, kde se ve vědě odehrává revoluce zpochybňující mno-
hé, často ty nejváženější názory na to, jakou povahu má

naš vesmír a jak funguje. Vědci pohybující se na těchto nových územích, s nimiž jsem se mohla během práce na knize setkat (ve všech případech se jednalo o renomované badatele spojované s váženými institucemi), dospěli k úžasným objevům v oblasti subatomárního světa, které podle všeho staví na hlavu dnes uznávané zákony biochemie a fyziky. Tito vědci našli důkaz pro tvrzení, že veškerá realita může být propojena prostřednictvím pole nulového bodu – základního pole kvantové energie nekonečné sítě, v níž probíhá energetická výměna. Několik biologů vstupujících na dosud nezmapovaná území provedlo výzkumy naznačující, že primárním systémem komunikace v našich tělech nejsou chemické reakce, ale kvantová frekvence a subatomární energetický náboj. Jejich výzkumy ukazují, že lidské vědomí dokáže získávat informace způsobem překonávajícím obecně přijímané hranice v podobě prostoru a času. V bezpočtu experimentů ukázali, že myšlenky nemusejí zůstat uzamčené v našich hlavách, ale že dokážou vstupovat do jiných lidí a věcí, a že je dokonce dokážou i ovlivňovat. Každý z těchto vědců narazil na drobné zlomky vytvářející společně novou vědu nabízející zcela nový pohled na svět.

Psaní knihy *The Field* mě inspirovalo k dalšímu zkoumání podstaty tohoto podivně nového pohledu na realitu. Zvláště velký zájem ve mně vyvolalo to, co z těchto objevů vyplývá: že myšlenky jsou ve skutečnosti *něco*, co má schopnost měnit podobu našeho hmotného světa.

Tato představa mi nedávala spát. Existuje spousta knižních bestsellerů pojednávajících o zákonu přitahování a o síle, kterou má úmysl. Podstatou těchto myšlenek je tvrzení, podle něhož můžete uskutečnit to, po čem nejvíc toužíte, už tím, že na to budete soustředěně myslet. Pohlížela jsem na to vše s jistou nedůvěrou doprovázenou mnoha rozpačitými otázkami. Uvažovala jsem, zda se jedná o skutečnou sílu, a nakolik univerzálně může

působit. Co je možné s ní dokázat? Hovoříme tady o vyléčení rakoviny, nebo o posunu kvantové částice? Z mého hlediska zněla ze všeho nejdůležitější otázka takto: Co se stane, když bude velké množství lidí myslet v téže chvíli na tutéž věc? Zesílí se tím celý efekt?

Ze studií, které jsem pročítala při práci na knize *The Field*, bylo jasné, že mysl je jakýmsi způsobem nerozlučně spojená s hmotou a že ji podle všeho dokáže měnit. Jenže tento fakt, jenž volal po zodpovězení mnoha zásadních otázek týkajících se povahy vědomí, byl trivializován, když ho mnozí zjednodušili na konstatování, že člověk může pomocí myšlenky získat obrovské bohatství.

Chtěla jsem nabídnout něco víc než úvahy, jak se lze dočkat zhmotnění automobilu nebo prstenu s diamanty. Něco víc než jen líčení, *jak získat víc věcí*. Měla jsem na mysli cosi odvážnějšího. Zdálo se mi, že nová věda mění všechno, co jsme si mysleli, že víme o vrozených schopnostech člověka. Chtěla jsem to vše podrobit co nejdůkladnějšímu testu. Jestliže máme jako lidé tento neuvěřitelně velký potenciál, znamenalo by to, že musíme jednat i žít jinak než dosud. Podle zásadně nového pohledu bychom měli vnímat sebe samotné jako součást vyššího celku. Chtěla jsem ověřit, zda je tato schopnost dostatečně silná, aby stačila na léčení jednotlivců, nebo snad dokonce celého světa. Coby nevěřící Tomáš jedenadvacátého století jsem hledala způsob, jak celé toto kouzlo rozpitvat.

Uvedený cíl jsem sledovala při práci na své další knize nesoucí název *The Intention Experiment* (*Experiment záměr*). Chtěla jsem nabídnout souhrn všech věrohodných vědeckých bádání týkajících se moci, kterou má vědomí nad hmotou. Mým cílem ale bylo současně i pootevřít dveře do této oblasti. Velmi málo prováděných výzkumů se týkalo skupin soustřeďujících své myšlenky na naplnění téhož záměru. Měla jsem v plánu zaplnit tuto mezeru

a využít své čtenáře coby pokusné osoby ve skupinách, které budou vědecky zkoumány. Po vydání knihy v roce 2007 jsem shromáždila tým fyziků, biologů, psychologů, statistiků a neurovědčů. Jeho členové disponovali značnou dávkou zkušeností ve výzkumu vědomí. Pravidelně jsem pak vyzývala své publikum na internetu a stejně tak účastníky mých kurzů a přednášek, aby vysílali konkrétní myšlenku, jejímž cílem bylo ovlivnit laboratorní objekt sledovaný některým z vědců. Daný badatel poté vyhodnotil výsledky, aby zjistil, zda naše myšlenky cokoli změnily.

Tento projekt se postupně vyvinul v cosi, co nabralo podobu největší světové laboratoře. Účastnilo se ho několik set tisíc mých čtenářů z více než stovky zemí. Jednalo se o jeden z prvních kontrolovaných experimentů zaměřených na sílu skupiny soustřeďující mysl na dosažení jednoho společného záměru, který by ovlivnil hmotný svět. Ačkoli měla řada pokusů jen velmi elementární povahu, i ty nejjednodušší byly prováděny za přísně vědeckých podmínek se striktním dodržováním protokolu. Až na jeden experiment všechny proběhly s více kontrolními objekty. Kromě toho se prováděly jako slepé, takže vědci nevěděli, na který z objektů se naše myšlenky soustřeďují, dokud nebyl experiment ukončen a neprovedlo se vyhodnocení výsledků.

Ani zdaleka jsem nebyla přesvědčená, že dospějeme k pozitivním výsledkům, ale byla jsem odhodlaná to zkusit. V knize *The Intention Experiment* jsem psala o tom, že na výsledku experimentu nezáleží tolik jako na samotné ochotě celou tuto myšlenku vůbec zkoumat. Pak jsem knihu vydala, o dva měsíce později zahájila první experiment a zhluboka se nadechla.

Jak se ukázalo, experimenty fungovaly. Ve skutečnosti fungovaly *výborně*. Ve třetině pokusů, které jsem dosud provedla, jich vedlo šestadvacet k měřitelné podstatné

změně. U tří ze čtyř, které nepřinesly pozitivní výsledek, byly důvodem technické problémy. Pokud zasadíme dosažené výsledky do širšího kontextu, pak se o skoro žádném léku nabízeném farmaceutickým průmyslem nedá tvrdit, že by zajistil stejně pozitivní výsledek.

Rok poté, co jsem zahájila práci se skupinami čítajícími tisíce osob, jsem se rozhodla zkusit na svých kurzech zmenšit měřítko. Začala jsem sestavovat skupiny Síla osmi a nechávala je vysílat myšlenky nesoucí záměr uzdravit. Pro mě se jednalo pouze o další, méně formální experiment. Pohlížela jsem na něj jako na cosi takřka ztřeštěného – ovšem výsledky začaly zastiňovat všechno, co jsem si dokázala představit, a lidé trpící vleklými chorobami hlásili okamžitá, takřka zázračná uzdravení.

The Intention Experiment vyvolal obrovský zájem veřejnosti. Bestsellerista Dan Brown se o mně a mojí práci dokonce zmiňuje v jednom ze svých románů – *Ztraceném symbolu*. Výsledky těchto experimentů jsou ale jen částí celého příběhu. A ve skutečnosti ani nejsou tou nejdůležitější částí.

Teprve nyní si uvědomuji, že po většinu času, během něhož jsem prováděla experimenty se skupinami Síla osmi, jsem si kladla chybné otázky.

Nejdůležitější otázky souvisely především se samotným procesem a s tím, co naznačuje o povaze mysli, o mimořádných schopnostech člověka a o naší společné kolektivní síle.

Ať již byly výsledky jakkoli úžasné, bledly ve srovnání s tím, co se dělo se samotnými účastníky. Nejsilnější dopad měly pokusy se skupinovým soustředováním myšlenek – a současně efekt přehlížený takřka ve všech populárních knihách na toto téma – na samotné členy oněch skupin.

V jisté fázi jsem si uvědomila, že zkušenost se skupinovým soustředováním myšlenek způsobuje u jednotlivců velké změny. Výsledkem jsou změny v individuálním

vědomí, odstraňování pocitu oddělenosti a individuality. Členové skupin se dostávali do stavu, jež lze označit snad jediné jako extatická jednota. Při každém experimentu bez ohledu na jeho měřítko – ať se jednalo o globálně prováděný pokus, nebo o skupiny Síla osmi – jsem sledovala stejnou skupinovou dynamiku. Tato dynamika je velmi mocná a dokáže natolik proměnit život, že umožňuje, aby na úrovni jednotlivců docházelo doslova k zázrakům. V životech účastníků jsem zaznamenala stovky, pokud ne tisíce, těchto spontánních zázraků. Uzdravovali se z dlouhodobých a vážných zdravotních problémů. Dokázali opravit vztahy, v nichž došlo k odcizení. Objevovali nový smysl života nebo konečně sebrali odvahu opustit dosavadní zaměstnání, aby se raději věnovali riskantnější nebo více naplňující kariéře. Někteří se proměnili doslova přímo přede mnou. A nebyl u toho žádný guru či šaman ani neproběhl žádný komplikovaný proces uzdravování. Nebyly nutné žádné předchozí zkušenosti, iniciačním nástrojem ve všech těchto případech bylo cosi tak prostého jako shromáždit tyto osoby do jedné skupiny.

Co jsem to s nimi pro všechno na světě provedla? uvažovala jsem. Zprvu jsem tomu nevěřila. Po celá léta jsem to, co vypadalo jako efekt zpětného rázu, přisuzovala své bujné představivosti. Manželovi jsem opakovala, že potřebuji shromáždit víc podobných případů, provést větší množství experimentů a získat exaktnější důkazy. Pak jsem z toho všeho dostala strach a začala hledat v dějinách i vědě precedenty.

Nakonec mi došlo, že tyto experimenty mi ukázaly to, co jsem do té doby vnímala jen ryze rozumově: že naše představy o způsobu, jakým pracuje lidská mysl, jsou očividně chybné. Třebaže jsem v knize *The Field* psala o vědomí a jeho působení na velký viditelný svět, překonávalo to, čeho jsem se nyní stala svědkem, i nejdivo-

čejší z těchto představ. Všechny provedené experimenty, všechny skupiny Síla osmi, demonstrovaly, že myšlenky nejsou zamčeny uvnitř v našich lebkách, ale že si dokážou najít cestu k jiným lidem. Tito lidé mohou být vzdálení třeba tisíce kilometrů, a přesto jsou myšlenky schopné je měnit. Myšlenky tak nejsou pouhými věcmi či věcmi, které působí na jiné věci. Myšlenky mají možná i schopnost opravit to, co se v lidském životě porouchá.

Tato kniha je pokusem pochopit všechny zázraky, k nimž došlo během těchto experimentů. Chci porozumět tomu, co jsem skutečně dělala s jejich účastníky. Současně bych ráda všechno zasadila do širšího kontextu vědeckého poznání, stejně jako ezoterické a náboženské praxe v průběhu dějin. Zdá se, že to, nač jsem narazila, mělo v dávné minulosti své předchůdce, a to dokonce i v křesťanské církvi. Kniha, kterou nyní držíte v ruce, je současně i o mně a o tom, co se stane člověku jako já, pokud pravidla hry – pravidla, podle nichž žijeme své životy – jako by najednou přestala platit.

Výsledky skupinových experimentů se společným soustředěním myšlenek jsou neuvěřitelné, ale nejsou v tomto příběhu to hlavní. Tento příběh je o zázračné síle, kterou si neseme v nitru. Je o síle, která dokáže uzdravit náš vlastní život a která se paradoxně uvolňuje právě ve chvíli, kdy přestaneme myslet jen sami na sebe.

PRVNÍ ČÁST

JAK VYSVĚTLIT ZÁZRAK

První kapitola

PRAVDĚPODOBNOSTNÍ PROSTOR

Společné.

Seděla jsem s manželem Bryanem u počítače. Byla jedna hodina po poledni, konec dubna 2008, a snažili jsme se vymyslet, jak bychom mohli převést experiment s myšlenkami nesoucími společný záměr, jež jsem dosud prováděla s obrovskými počty účastníků, do menšího měřítka. Experiment v této nové podobě jsem hodlala provádět na kurzech, které jsem plánovala na následující léto ve Spojených státech a v Londýně.

Bylo to rok poté, co jsem odstartovala globální experiment se společně sdílenými myšlenkami, v jehož rámci jsem vyzývala čtenáře z celého světa, aby směřovali své myšlenky obsahující stanovený záměr na cíle nacházející se v kontrolovaných laboratorních podmínkách pod dohledem některého z vědců, kteří se mnou byli ochotní spolupracovat. V té době jsme provedli asi čtyři tyto experimenty. Myšlenky byly směřovány na jednoduché cíle, jako například semena rostlin, a přinášely pozoruhodně povzbudivé výsledky.

Nyní jsem se pokoušela převést pokusy do menšího měřítka, aby se účinky projevovaly na něčem, co se oněch lidí dotýká. Cílem bylo, aby se pokusy mohly provádět na víkendových kurzech. S podobnými kurzy jsem ale neměla příliš velkou zkušenost a věděla jsem vlast-

ně jen to, co nechci. Neměla jsem v úmyslu předstírat, že jsem schopná lidem pomoci, aby prováděli zázraky, jak o sobě tvrdí mnoho pořadatelů kurzů zaměřených na sílu myšlenek. Kromě toho jsem musela myslet na logická omezení spojená s takovými kurzy. Síla myšlenek ovlivňujících něčí život se možná projeví až po týdnech, měsících, nebo dokonce letech. Jak potom dokážeme demonstrovat nějakou smysluplnou proměnu na časové ploše od pátku do nedělního odpoledne?

Začala jsem zapisovat naše myšlenky na stránku v PowerPointu.

Vyťukala jsem slovo „soustředění“. V minulosti jsem hovořila s mnoha mistry v používání myšlenek nesoucích přání, jakými byli buddhističtí mniši, mistři čchi-kung a léčitelé. Všichni hovořili o tom, jak se dostávají do stavu mysli vyznačujícího se vysokou mírou aktivizace a soustředění.

„Soustředění,“ řekl Bryan. Možná že velká masa lidí, kteří si přejí totéž, tuto sílu zvětšuje. Nepochybně se zdálo, že to tak je.

Soustředění.

Koncentrovanost.

Všechny globální experimenty, které jsem naplánovala, byly zaměřené, aby uzdravovaly něco na této planetě. Proto dávalo smysl, abychom se při víkendových kurzech soustředili na léčení. Rozhodli jsme se, že bychom se během kurzu měli pokusit pomoci uzdravit něco v životech účastníků.

Napsala jsem slovo „společné“.

Malá skupina.

„Zkusme je rozdělit na malé skupiny po zhruba osmi lidech. Pak mohou vyslat společně myšlenku obsahující záměr uzdravit někoho ve skupině, kdo má zdravotní problém,“ řekla jsem Bryanovi. Možná bychom tak mohli zjistit, zda bude mít malá skupinka stejnou sílu jako

ty mnohem početnější. Existuje nějaké nezbytně nutné množství? Potřebujeme jakési kritické množství lidí, jako tomu bylo u našich experimentů prováděných ve velkém měřítku, nebo postačí osmičlenná skupinka? Už si nevzpomeneme, kdo z nás – nejspíš to byl Bryan, jenž je rozený autor poutavých sloganů – přišel s tím, že skupiny pojmenujeme. „Síla osmi“. Když jsme tehdy sedmnáctého května přijeli do Chicaga, už jsme měli připravený plán.

O práci s malými skupinami jsem začala uvažovat pod vlivem toho, co se stalo Donu Berrymu. Don byl armádní veterán, žil v Tullahomě v Tennessee a v březnu 2007 napsal příspěvek na webové fórum našeho experimentu. Nabídl se, že je ochotný být prvním lidským objektem našeho experimentu. V roce 1981 mu diagnostikovali Bechtěrevovu chorobu. Jeho páteř tuhla, což mu bránilo v pohybech do strany. Zdálo se, jako by měl ztuhlá i žebra. V důsledku nemoci se jeho hrudník dvacet roků nepohnul. V průběhu let mu museli vyměnit obě kyčle a trpěl neustálými bolestmi. Podle jeho slov ho mnohokrát rentgenovali, takže mohl předložit kompletní zdravotní dokumentaci svého onemocnění, díky čemuž by bylo možné přesně určit, pokud by došlo k jakékoli změně.

Donův blog podnítil členy mé online komunity, aby stanovili dva časové intervaly během týdne, kdy všichni vyšlou k Donovi myšlenky s úmyslem léčit. On si měl na oplátku vést deník se záznamy o své nemoci. „Zatímco to pokračovalo, začal jsem se cítit lépe,“ napsal mi. „Nebylo to okamžité uzdravování, ale bylo mi lépe a bolest slábla.“

Don mi napsal po osmi měsících, poté, co absolvoval pravidelné půlroční vyšetření u revmatologa. Když se ho doktor zeptal, jak mu je, mohl poprvé říci, že se cítí naprosto fantasticky a bolesti má jen občas. „Jsem stále ztuhlý, ale cítím, že se víc ohýbám, a také bolest je mnohem menší,“ řekl mi. „Je mi nejlíp, co si pamatuji.“

Jak mi Don napsal, lékař tam jen seděl s otevřenou

pusou. „Moje hrud se hýbe! Znovu si připadám jako normální člověk! Nebylo to žádné spontánní uzdravení, ale experiment se soustředěním myšlenek uvedl do pohybu soukolí, abych se mohl cítit mnohem lépe. Díky němu jsem také pochopil, jak moje vlastní myšlení ovlivňuje moje zdraví, a dokonce i svět kolem mě.“

Myslela jsem, že účinek skupiny na kurzu v Chicagu by mohl být stejný. Představovala jsem si, že dojde k nějakému drobnému placebo efektu. Že to bude cosi jako cvičení zaměřené na to, jak se dobře cítit. Něco jako masáž těla či obličej.

Mluvím o Chicagu, ale náš kurz se nikdy nekonal v blízkosti samotného města, ale v Schaumburgu, což je jedno z městeček v pásu země označovaném jako „Zlatý koridor“. Toto území se táhne na severozápadu státu Illinois. Jméno dostalo díky „zlatému dolu“, který představují tamní nákupní centra, průmyslové zóny, pobočky významných firem a restaurace řetězce Hooters a Benihana lemuující mezistátní dálnici Interstate 90. V Schaumburgu vybudovala svou centrálu společnost Motorola. Nákupní centrum Woodfield Mall, nacházející se coby kamenem dohodil od našeho hotelu, bylo jedenácté největší ve Spojených státech. Mohli bychom ale být právě tak dobře kdekoli jinde v Americe – v některém z obřích hotelových komplexů vybudovaných v blízkosti dálnice. Hotelové konferenční centrum Renaissance zvolili organizátoři naší konference především díky jeho poloze (dvacet kilometrů od O'Hareova letiště). Když místní elity pochopily, jaký potenciál má zdejší ospalá venkovská oblast, skoupily posledních osmnáct hektarů mezi dálnicemi číslo 90 a 61, aby na nich postavily elegantní hotel, v němž jsme se právě nyní nacházeli.

V předvečer konference jsme seděli v prostorném atriu kolem elektrického krbu a hleděli do malé vodní nádrže. Stále jsem měla pocit, že je příliš brzy, abych ved-

la nějaký kurz, a v duchu jsem se trápila pochybnostmi, co přinese následující den. Měli bychom rozmístit lidi do kruhů? Měli by se všichni držet za ruce? Kde by měl být člověk, na něhož se soustředí myšlenky ostatních? Jak dlouho by se měli členové skupiny koncentrovat na přání, aby se uzdravil? A mělo by být členů skupiny právě osm, nebo bychom měli používat jakýkoli počet?

V našem globálním internetovém experimentu jsme postupovali velice opatrně. Dávali jsme si pozor, abychom se vyhýbali použití lidí v roli cílových objektů. Výjimku tvořily jen malé neformální skupiny, které se vytvářely díky komunitní sekci mých stránek a pomáhaly lidem, jako byl Don Berry. Stále jsme nevěděli, jestli bude mít soustředění myšlenek tisíců lidí na jednoho člověka pozitivní nebo negativní dopad. Tentokrát jsme se ale chtěli pustit do experimentu bez záchranné sítě, bez slepého testu a bez vědeckých metod. *Co když se někomu něco stane?* Jen jediná věc se mi zdála jistá – třebaže se jednalo pouze o pocit... Skupinu je třeba uspořádat do kruhu. Zítra, říkali jsme si, se přesvědčíme, zda nás intuice nezhadila.

V sobotu jsme rozdělili publikum čítající zhruba sto lidí do malých skupin po přibližně osmi osobách. Dávali jsme pozor, aby většinu členů skupin tvořili navzájem cizí lidé. Pak jsme požádali, aby se v každé skupině někdo, kdo trpí tělesnými nebo psychickými problémy, ujal role cílového objektu pro soustředěné myšlenky vysílané ostatními. Tito lidé měli ostatním vysvětlit svůj problém. Poté se skupina měla postavit do kruhu, vzít se za ruce a společně vysílat asi deset minut k nemocnému společnou myšlenku. Deset minut byla doba, kterou jsme většinou používali v globálních experimentech. Měli jsme za to, že je to maximální doba, po kterou se netrénovaní lidé dokážou soustředit.

Publiku jsem poskytla instrukce vycházející z progra-

mu „Jak spustit sílu“, který jsem vytvořila a publikovala v knize *The Intention Experiment*. Program vznikl jako syntéza praktik používaných „mistry“ při soustředění mysli na vytčený cíl – léčitelů, mistrů čchi-kung a buddhistických mnichů. Moje syntéza byla vytvořena tak, aby se co nejlépe hodila pro účely našich laboratorních experimentů studujících vztah mysli a hmoty. Tato technika začínala krátkým dechovým cvičením, poté následovala vizualizace a cvičení v soucitu. Cílem bylo dostat účastníky do stavu vyznačujícího se soustředěností, aktivizací energie a vřelostí. (Úplný souhrn o procesu „spouštění“ najdete ve 22. kapitole – Jak sestavit skupinu Síla osmi.) Ukázala jsem jim rovněž, jak formulovat konkrétní záměr, neboť v laboratorních studiích nejlépe fungovaly co nejkonkrétněji zacílené myšlenky. Členové každé skupiny se měli držet za ruce v kruhu, nebo umístit léčenou osobu do středu kruhu a položit na ni ruce, jako by to byly loukotě kola. Neměla jsem představu, které uspořádání je lepší, ale zdálo se důležité zachovat ničím nepřerušené fyzické spojení mezi všemi členy skupiny.

„Jedná se prostě jen o další experiment,“ řekla jsem všem, než jsme začali. Zapomněla jsem ovšem dodat, že se jedná o premiéru a že jsem si celý postup v podstatě vymyslela. „Jakýkoli výsledek je přijatelný.“ Pustili jsme hudbu, kterou jsme používali při pokusech ve větším měřítku, a sledovali, jestli skupiny působí dobře propojeně. Než jsme se pak večer rozešli, požádali jsme cílové osoby, aby byly připravené následujícího rána popsat, co cítily a jak vnímají svůj aktuální mentální, emocionální a fyzický stav.

„Nevymýšlejte si žádná zlepšení, pokud k nim nedojde,“ řekla jsem.

V neděli ráno jsem požádala příjemce společně vysílaných myšlenek, aby se přihlásili a podali zprávu, jak se cítí. V přední části místnosti se seřadilo zhruba deset lidí. Postupně jsme každému půjčili mikrofon.

Jedna žena trpěla nespavostí a nočním pocením. Během uplynulé noci se ale poprvé po mnoha letech dobře vyspala. Další žena, kterou sužovaly silné bolesti nohy, sdělila, že během sezení předchozího dne bolest zesílila, ale poté měla nejslabší bolesti, jaké pamatuje za posledních devět let. Žena s chronickou migrénou prohlásila, že když se probudila, byla bolest hlavy pryč. U další osoby se vytratila bolest žaludku a syndrom podrážděného střeva. Žena trpící depresemi cítila, že je na tom lépe. V tomto duchu to pokračovalo následující hodinu.

Neodvažovala jsem se ani pohlédnout na Bryana, neboť jsem byla naprosto v šoku. *Tady by snad i chromý začal chodit...* Vždy jsem podobné „zázraky“ shazovala a ony se nyní odehrávaly přímo přede mnou. Doufala jsem, že výsledky nejsou pouze plodem sugesce. V průběhu dne se zdálo, že výsledky skupinového soustředění myšlenek nabírají na účinnosti.

Po návratu domů jsem nevěděla, jak si celý experiment přebrat. Odmítala jsem možnost náhlého zázračného uzdravení. Uvažovala jsem, že se mohl projevit vliv očekávání. U lidí se mohla uvolnit schopnost mobilizovat vlastní sebeuzdravující schopnosti.

Po celý následující rok se ale opakovalo stále totéž. Na všech kurzech všude na světě, bez ohledu na to, kolik bylo zúčastněných, to probíhalo stejně. Rozdělili jsme účastníky do skupinek po zhruba osmi lidech, dali jsme stručné pokyny, požádali je, aby vyslali k vybranému členovi skupiny myšlenky obsahující stanovený záměr, a pak už jsme jen s úžasem sledovali stále stejný výsledek: pokaždé jsme si vyslechli líčení mimořádného zlepšení stavu dotyčného a jeho fyzické i psychické proměny.

Roztroušená skleróza, kterou trpěla Marekja, jí takřka neumožňovala chodit bez pomoci. Ráno po experimentu dorazila za ostatními bez berlí.

Marcia skoro neviděla na jedno oko. Následujícího dne

po léčivém zásahu její skupiny oznámila, že se jí do oka zrak takřka úplně navrátil.

V nizozemském Maarssenu jsme se setkali s Heddy, která trpěla artritidou v kolenu. „Nemohla jsem ohnout koleno o více než devadesát stupňů. A pokaždé to bolelo. Chodit nahoru a dolů po schodech pro mě bylo pokaždé hodně těžké.“ Její skupina Síla osmi ji umístila do svého středu a všichni jí položili ruce na postižené koleno.

„Zprvu se nic nedělo. Pak se koleno začalo zahřívát a cítila jsem, jak se moje svaly začínají chvět a všichni ostatní se chvěli se mnou. Cítila jsem, jak se bolest vytrácí. O několik minut později byla bolest úplně pryč,“ vypověděla.

Toho večera dokázala Heddy jít bez problémů nahoru i dolů po schodech a dojít až do hotelové sauny. Ani následujícího rána se bolest nevrátila. „Vstala jsem z postele, zamířila se osprchovat a zapomněla, že musím jít opatrně schod po schodu. Prostě jsem normálně šla.“

V Denveru jsme se setkali s Lauřinou matkou, která trpěla skoliózou. Poté, co byla cílovou osobou při experimentu, uvedla, že bolest zmizela. O několik měsíců později mi Laura napsala, že matčina páteř se natolik změnila, že bylo třeba upravit nastavení zpětného zrcátka v autě, aby vyhovovalo novému vzpřímenému držení těla.

Paul v Miami měl v levé ruce tak těžký zánět šlach, že musel stále nosit ortézu. Když následujícího dne po sezení se skupinou Síla osmi stál před ostatními, ukazoval, že s rukou může naprosto normálně hýbat.

Diane cítila v kyčli takovou bolest způsobenou skoliózou, že musela opustit zaměstnání a během posledních několika let ztratila dva a půl centimetry ze své výšky. Během sezení cítila intenzivní žár a v zádech jí několikrát rychle zaškubalo. Následujícího dne prohlásila: „Je to, jako bych dostala novou kyčel.“ A taky Gloria, která měla

během sezení pocit, jako by ji natahovali na skřípec. Pak ale sužující bolest v bederní páteři zcela zmizela.

A Daniel z Madridu s neobvyklou chorobou, která narušovala schopnost jeho těla zpracovávat vitamin D. Páteř se v důsledku toho natolik zkřivila, že mu to ztěžovalo dýchání. Během skupinového sezení cítil narůstající bolest a měl dojem, že mu něco natahuje páteř, jako kdyby rostla. Na okamžik se mu zdálo, že se mu páteř snad zlomí. Když ale vše skončilo, sdělil nám, že poprvé po mnoha letech může zase normálně dýchat, a jeho držení těla bylo mnohem napřímenější.

Podobných případů byly stovky, dokonce tisíce. A já tam pokaždé stála a sledovala změny, k nimž došlo přímo před mýma očima. Měla bych mít z těch úžasných proměn dobrý pocit, jenže mně tehdy připadaly spíš jako přítěž. Bála jsem se, že podkopou moji důvěryhodnost v tom, co jsem tehdy vnímala jako svoji „skutečnou“ práci: v globálních experimentech prováděných ve velkém měřítku.

Proto jsem mnoho let ignorovala, co se dělo. Novinář by řekl, že jsem pohřbila jádro zprávy. Nedokázala jsem plně docenit, co se lidé jako Rosa snaží sdělit ve chvíli, kdy hovořila o okamžiku, v němž její skupina vyslala myšlenku zacílenou na její nedostatečně fungující štítnou žlázu. „Cítila jsem otvor na konci tunelu a spojení s vesmírem. A že pokud bych to přijala, dokázala bych se uzdravit. Byl to pocit, jako bych dávala a přijímala uzdravování, jako bych já sama uzdravovala sebe samu.“

Druhá kapitola

PRVNÍ GLOBÁLNÍ EXPERIMENTY

Dobrá reportérka bývá narušitelkou zavedeného společenského pořádku. Její zbraní je pečlivé zaznamenávání pozorovatelných jevů. Začnete u toho, co je známé, a na tom pak dál stavíte jako vědec nebo detektiv: hezky po jednotlivých faktech. Vědci mohou být zvěstovateli nekonvenčních pravd, neboť ti nejlepší mají rádi (aspoň jak sami tvrdí), když jim někdo dokáže, že se mýlí.

Reportéři i vědci začínají tím, že formulují určitý předpoklad. Sestavíte hypotézu, vymyslíte způsob, jak otestovat její pravdivost, a pak sledujete, kam jste se dostali. Někdy zjistíte, že míříte chybným směrem a ocitli jste se na dosud nezmapovaném území. Jestliže jste rozený badatel, potěší vás to, neboť právě zjištění, že vaše hypotéza byla chybná, vede často k poznání něčeho radikálně nového o tom, jak funguje svět.

Jak ale dokázat něco, co se vzpírá veškerým zákonitostem, o nichž jste se kdy učili? Co když je váš samotný předpoklad zcela mimo hranice všeho, co je známé a pozorovatelné? *Co když se snažíte najít matematickou rovnici popisující zázrak?*

Když jsem začala v březnu 2007, patnáct měsíců před prvními kurzy, s prvními globálními experimenty zaměřenými na vysílání myšlenek nesoucích společný záměr, byl to rovněž let zcela poslepu. Neměli jsme žádné mapy

a žádné předchůdce, v jejichž stopách bychom mohli jít. Doslova nikdo před námi se nikdy neodvážil pustit do podobného výzkumu – výzkumu skupinových záměrů. Exaktní data získaná při vědeckém výzkumu již předtím ukázala, že lidská mysl může měnit hmotnou realitu mající nejružnější podobu – od elektrických zařízení až po jiné živé bytosti. Emeritní děkan Princeton University School of Engineering Robert Jahn a jeho kolegyně, psycholožka Brenda Dunneová, jež vedla laboratoř Princeton Engineering Anomalies Research (PEAR), získali po třiceti letech pečlivých experimentů jeden z nejpřesvědčivějších souborů důkazů o tom, s jakou silou mohou soustředěné myšlenky působit na elektronická zařízení. Mezi mnoha různými a důmyslnými „generátory náhodných událostí“ (REG – *random events generator*), jak tato zařízení označovali, sestavili i speciální počítačové programy, které náhodně střídavě ukazovaly jeden ze dvou obrázků – dejme tomu kovboje a indiány. Každý obrázek se objevil v padesáti procentech zvoleného časového intervalu. Jahn a Dunneová posadili účastníky experimentu před obrazovku počítače a požádali je, aby se pokusili ovlivnit stroj tak, aby ukazoval nejdřív častěji indiány než kovboje a pak zase častěji kovboje. V průběhu více než dvou a půl milionu pokusů¹ Jahn a Dunneová přesvědčivě demonstrovali, že lidský záměr dokáže v tom či onom směru ovlivnit elektronická zařízení. Jejich výsledky byly nezávisle zopakovány osmašedesáti dalšími badateli.

Již zesnulý William Braud, psycholog a ředitel výzkumu² v Mind Science Foundation v texaském San Antonio a později v Institute of Transpersonal Psychology, provedl rozsáhlý výzkum, který ukázal, že myšlenky mohou ovlivnit pohyb zvířat a současně mají silný účinek na autonomní nervovou soustavu (mechanismus „bojuj, nebo uteč“) a stresové stavy u lidí.

V době vrcholící epidemie AIDS³ v osmdesátých letech vymyslela již nežijící Dr. Elisabeth Targová důmyslnou a dokonale kontrolovanou párovou studii, která ukázala, jak zhruba čtyřicet léčitelů pracujících na dálku a nacházejících se na různých místech USA dokázalo zlepšit zdravotní stav a naději na přežití u smrtelně nemocných pacientů s AIDS. Jejich zásah spočíval pouze v tom, že vysílali léčivé myšlenky, aniž by se kdy se svými pacienty setkali nebo dostali do kontaktu.

Mnoho formálně i neformálně sestavených skupin provádějících hromadnou meditaci zaznamenalo pozitivní dopad při potlačování násilného chování. Organizace Transcendentální meditace⁴ založená již nežijícím jogínem Maharishi Maheshem provedla řadu experimentů s velkými skupinami meditujících. Dospěla k provokativnímu výsledku, podle něhož stačí, aby jedno procento populace provozovalo běžnou transcendentální meditaci (anebo by druhá odmocnina z jednoho procenta populace prováděla transcendentální meditaci Sidhi – dokonalejší formu meditace) a dojde k poklesu projevu násilného chování od vražd až k dopravním nehodám.

Takřka žádné experimenty se ale nezaměřovaly na účinky toho, když velký počet lidí zaměří ve stejném okamžiku tutéž myšlenku na jeden společný cíl.

Vzhledem k tomu, že jsme v oblasti skupinových experimentů neměli nač navazovat, museli jsme pracovat s mnoha neznámými. Jaká je nejlepší formulace daného záměru? Měli bychom se snažit konkrétně formulovat záměr, nebo vyslat obecný požadavek, aby došlo k danému ovlivnění cílové osoby, s tím, že konkrétní formu ovlivnění ponecháme na vesmíru? Měli by být všichni, kdož vysílají společnou myšlenku, ve stejné místnosti, nebo mohou být u sebe doma před obrazovkou počítače? A pokud bychom prováděli experimenty přes internet, jak jsme měli v plánu, měly by mít osoby vysílající

myšlenky nějaké „živé“ spojení s cílovou osobou? (Například prostřednictvím spojení s laboratoří.) Záleží na vzdálenosti a bude síla myšlenky slábnout v závislosti na tom, jak daleko se jednotlivé osoby nacházejí od „terče“? Jaká je optimální doba, po níž by měli myšlenku vysílat? A existuje nějaký optimální počet členů skupiny, aby se dospělo k měřitelným výsledkům? Platí, že podobně jako u studií s transcendentální meditací potřebujeme nějaké kritické množství zúčastněných lidí, abychom se dočkali výsledku?

Všechny uvedené otázky jsme museli trpělivě, krok za krokem, otestovat.

Nejzásadnější otázka ze všech zněla, kteří z uznávaných vědců budou ochotní dát v sázku svou pověst, aby se spolu se mnou zdarma věnovali této práci. Naštěstí se našlo mnoho badatelů obdařených podobnou spiritua-
litou jako já, jež prosakuje do jejich životů a ovlivňuje volbu výzkumu, jemuž se chtějí věnovat. Záhy jsem tak našla ochotného dobrovolníka pro první experimenty v Dr. Garym Schwartzovi – psychologovi a řediteli Laboratory for Advances in Consciousness and Health na Arizonské univerzitě. Gary měl vynikající renomé. Byl oceňován v rámci společnosti Phi Beta Kappa, absolvoval Cornellovu univerzitu, měl doktorát z Harvardu, působil jako pedagog na Harvardu a Yale a byl ředitelem Yale Psychophysiology Center a Yale Behavioral Medicine Clinic. Navzdory všem úspěchům se ale cítil být v roce 1988 omezován zatuchlým světem univerzit na východním americkém pobřeží a odešel, aby mohl pokračovat v práci v otevřeném a nepředpojatém prostředí Arizonské univerzity. Jako profesor psychologie, medicíny, neurologie, psychiatrie a chirurgie zde mohl jednak vyučovat a jednak se věnovat v podstatě jakémukoli výzkumu, o který měl zájem. Tato svoboda se ještě zvýšila v roce 2002, kdy Gary získal od National Institutes of Health's

National Center on Complementary and Alternative Medicine grant ve výši 1,8 milionu dolarů, aby vybudoval Center for Frontier Medicine and Biofield Science. V té době už měl za sebou řadu experimentů v oblasti energetické medicíny a disponoval dokonale vybavenou laboratoří (v současnosti Laboratory for Advances in Consciousness and Health), která se zaměřovala výlučně na výzkum podstaty procesu léčení.

Gary je podsaditý temperamentní muž překypující entuziasmem, díky němuž se mu podařilo učinit z problematiky, které se věnoval, téma pro univerzitní studenty i doktorandy.

V době, kdy jsem s ním poprvé navázala kontakt, se Garyho zájem upínal k nejvzdálenějším hranicím lidské mysli. Dlouho předtím, než souhlasil, že se mnou bude spolupracovat, vypracoval řadu studií zkoumajících formy energií při léčení a povahu mysli. Prováděl i experimenty týkající se života po životě. Jednalo se o sérii pokusů v kontrolovaných podmínkách, jež byly pečlivě připravené tak, aby se eliminovaly jakékoli podvody. Cílem bylo zjistit, zda mohou média skutečně komunikovat s mrtvými. U jeho vzorku médií bylo dosaženo přesnosti ve výši 83 procent,⁵ když se jim podařilo zjistit více než osmdesát jednotlivých informací o zesnulých příbuzných – od jmen a osobních zvláštností až po okolnosti jejich úmrtí. Gary je obecně ochotný pustit se takřka do čehokoli, pokud se to dá vědecky kvantifikovat. Byl tak jedním z vědců, které nešokovala představa, že by se spousta lidí mohla pokusit vyřešit problémy světa silou pozitivních myšlenek.

Jako u většiny vědců se také u něj nicméně projevovala instinktivní opatrnost. Trval proto na tom, abychom při našich globálních experimentech se společným vysíláním myšlenek postupovali po malých krůčcích. Ve vědě je třeba vyjít od samotného počátku a formulovat nejzá-

kladnější možné otázky. Měli jsme proto začít od „vegetace“ a pokračovat přes „minerály“ a „zvířata“, zatímco by postupně narůstala složitost experimentů. Nejprve jsme proto měli použít jako objekty experimentů rostliny, poté snad vodu a až nakonec lidské bytosti.

Představa, že začneme s rostlinami, mě skličovala. Když jsem v roce 2007 vydala knihu *Intention Experiment*, měla jsem velké plány. Chtěla jsem zachraňovat lidi z hořících budov, představovala jsem si, jak společně vysílané myšlenky budou léčit rakovinu, jak poté opraví ozonovou díru a pak se obrátí k ukončení násilí v ohniscích konfliktů po celém světě.

Na všechny tyto velké myšlenky, které jsem v sobě hýčkala, reagoval Gary opakovaně citátem z úvodní scény filmu *Kontakt*. Ted Arroway v ní radí své malé dceři Ellie, která se snaží pomocí amatérské radiostanice navázat s někým spojení – a tajně doufá, že ten někdo bude z vesmíru.

„Malé krůčky, Ellie,“ opakoval mi Gary to, co říkal Arroway. „Malé krůčky.“ Neustále mi připomínal, že pracujeme na něčem, o co se nikdo před námi nikdy nepokoušel. Nejprve jsme museli dokázat, že myšlenky vysílané skupinou lidí by mohly mít nějaký účinek – jakýkoli. Až pak bychom mohli uvažovat o práci s velkými a působivými cíli. Bylo prostě třeba postupovat po malých nesmělých krůčkách.

Ačkoli jsem oceňovala jeho smysl pro exaktnost, veškeré rozhodování probíhalo jako přetahovaná mezi mými rozmáchlými představami a Garyho vědeckou opatrností. No dobře, zkusme zjistit, jestli bychom dokázali omezit globální oteplování, řekla jsem Garymu během jednoho z našich telefonických brainstormingů.

„A co kdybychom začali s jedním lístkem?“ odtušil. „A až s tím budeme hotoví, můžeme pokračovat se semeny.“

Nakonec mě Gary přesvědčil, že pokud se zaměříme

na jednodušší biologické systémy, jako jsou list nebo semeno, pomůže to omezit nekonečný počet proměnných faktorů obsažených ve všech živých organismech v podobě milionů chemických a elektrických procesů probíhajících simultánně v jediném okamžiku. Pouze pokud začneme s jednoduššími typy biologických systémů, můžeme demonstrovat, že jakékoli změny byly způsobeny silou myšlenek, a nikoli širokým spektrem dalších možností. Rostliny kromě toho představovaly bezpečný objekt. Použití rostlin nebo jiných organismů než lidí k našim experimentům znamenalo vyhnout se nutnosti projednávat vše u vědeckých komisí, které dohlížejí na etické provádění výzkumů na lidech. Něco podobného by zdrželo naše experimenty o celé měsíce.

Za normálních okolností by byla podoba prováděných experimentů limitována měřicím zařízením, jež by bylo k dispozici. Garyho laboratoř, nacházející se v moderním jednopodlažním skromně vyhlížejícím univerzitním bloku s růžovou omítkou, byla ve skutečnosti přímo Aladinovou jeskyní plnou nejmodernějšího zařízení, přístroje byly schopné detekovat i nejmenší změny v živých organismech. Garyho silně ovlivnil již nežijící německý biofyzik Fritz-Albert Popp, který při zkoumání léčby rakoviny zjistil, že všechno živé – od řas až po lidské bytosti – vyzařuje slabý proud světla. Popp dal těmto proudům název „emise biofotonů“⁶ a zbytek života strávil snahou přesvědčit vědeckou obec, že tyto výtrysky slabounkého světla jsou pro živé organismy primárním prostředkem jak při komunikaci probíhající uvnitř jich samotných, tak při komunikaci s vnějším světem. Posléze dospěl k názoru, že toto světlo hraje roli jakéhosi dirigenta, který koordinuje průběh milionů molekulárních reakcí uvnitř těla, a že je centrálním nástrojem pro orientaci organismu v jeho prostředí pomocí obousměrné komunikace. Než v roce 2014 zemřel, podařilo se mu o svých

názorech přesvědčit německou vládu a více než padesát vědců z celého světa.

Popp zkonstruoval několik zesilovačů světla sloužících k záznamu slabého záření. Gary měl v úmyslu posunout vše o krok dál a použít uvedené zařízení pro pořizování skutečných fotografií. Podařilo se mu přesvědčit jednoho profesora radiologie, aby mu umožnil přístup k digitálnímu kamerovému systému CCD (*charged-coupled device* – zařízení s vázanými náboji) za sto tisíc dolarů. Tato zařízení se používají v astronomii a dokážou zachytit i nejslabší svit přicházející z nejvzdálenějších galaxií. Gary si uvědomil, že pomocí tohoto přístroje by mohl pořídit digitální fotografie slabých světelných emisí ze živých organismů a pixel po pixelu je spočítat. Ještě předtím, než jsme navázali spolupráci, použil čtyřicet tisíc dolarů z grantu na nákup vlastní lacinější verze tohoto zařízení. Díky němu jsme mohli později začít od samotných základů. Gary mě přesvědčil, že měřit, zda síla myšlenek má nějaký dopad na tyto slabé proudy světla, by bylo mnohem průkaznější než například pátrání po změnách v rychlosti růstu. Zařízení, které měl, bylo podle něj schopné zaznamenat i nejjemnější změnu v úrovni emisí tohoto světla.

Když vědci začínají s novým experimentem, spočívá první krok zpravidla v tom, že se postaví na ramena těch, kdož se na stejné území odvážili před nimi. Proto tak rádi opakují ještě před zahájením čehokoli nového, co se již zjistilo při předchozích experimentech. Pro úvodní experiment jsme vytkli za cíl zopakovat pilotní výzkum,⁷ který jsme provedli s Fritzem Poppem a o kterém jsem psala v knize *The Intention Experiment*. Při tomto experimentu jsem v Londýně shromáždila šestnáct osob a všichni společně jsme vyslali myšlenku nesoucí záměr léčit ke čtyřem cílům v Poppově laboratoři v německém Neussu. Jednalo se o dva vzorky chaluh, jednu tlustici a jednu ženu. Všechny „cílové objekty“ byly vystaveny jisté zátěži. Měření na

všech cílech ukázala, že se nám v době vysílání myšlenek obsahujících záměr léčit u všech organismů podařilo značně ovlivnit drobné světelné emise.

Nicméně pro tento první experiment jsme neměli to, na čem se u skutečně vědeckých experimentů trvá – kontrolní skupinu objektů, které by nebyly vystaveny stejnému působení jako objekty v testovaném vzorku. Jedinou kontrolou pro nás bylo měření v půlhodinových přestávkách, kdy jsme odpočívali a „nevysílali“ myšlenky. Kromě toho jsme vědcům nesdělili, kdy myšlenky vysíláme. Tentokrát jsme ale s Garym chtěli mít dva takřka stejné cíle vystavené stejnému prostředí. Náhodně jsme pak měli jeden zvolit a vyslat k němu myšlenky a druhý objekt využít jako kontrolní vzorek. Podobně jako v prvním případě by se jednalo o „slepý“ pokus a vědci by nevěděli, který objekt jsme zvolili, dokud by neměli vyhodnocené účinky. Nehrozilo by proto, že budou jakkoli podvědomě zkreslovat výsledky experimentu.

Když jsme probrali řadu možností pro náš první velký experiment, rozhodli jsme se nakonec pro list pelargonie. Jako cílový objekt jsme vybrali zdárně rostoucí keř pelargonie v Garyho arizonské laboratoři. Využili jsme účastníky konference pořádané mou společností 11. března 2007 a požádali je, aby vyslali myšlenku nesoucí záměr omezit „záření“ jednoho ze dvou listů pelargonie, který jsme náhodně vybrali. List měl být nepřetržitě snímán webovou kamerou a naše skupina by ho viděla na obrovské obrazovce.

Zásadním důvodem pro Garyho obezřetnost při výběru prvního pokusného objektu byl způsob, kterým se postupuje při získávání vědeckých důkazů. Pokud chcete ukázat, že něco funguje, musíte podle vědeckých protokolů demonstrovat statisticky významnou četnost daného jevu. Z matematického hlediska nesmí jít o náhodu, ale o důsledek toho, co testujete. Proto potřebujete jis-

té kritické množství studovaných objektů. Z vědeckého hlediska je statisticky významným výsledkem cokoli, co je méně než „ $p < 0,05$ “, což naznačuje s pravděpodobností menší než jedna ku dvaceti, že výsledky experimentu nejsou dílem náhody.

Abychom získali statisticky významné výsledky, potřebovali jsme na obou listech víc než třicet srovnávacích bodů neboli, jak říkají vědci, „datových bodů“. Pro správné provedení i tak jednoduchého experimentu bylo nicméně zapotřebí pečlivě dodržet postup čítající celkem padesát kroků, o což se postaral Garyho mladý laboratorní technik Mark Boccuzzi. Mark vybral dva listy pelargonie se shodnou velikostí a světelnými emisemi. Poté do nich udělal šestnáct vpichů vytvářejících mřížku o velikosti čtyři krát čtyři centimetry. Tato příprava si vyžádala několik hodin. Podle plánu měl Mark umístit oba listy pod digitální kamery, načež by poslal jejich zobrazení Peterovi, jenž byl naším webmasterem u prvního pokusu s vysíláním myšlenek. Poté by zůstal v pohotovosti a čekal na signál, že naše skupina vysílající myšlenku ukončila přenos, načež by kamerou CCD pořídil snímky obou listů.

Původně jsme měli v plánu, že se účastníci pokusí snížit emisi světla, jako jsme to udělali v experimentu s Poppem. Jenomže „zdravé světlo“ je u živého organismu v podstatě protimluv, neboť v zásadě platí, že čím je úroveň světla slabší, tím je organismus zdravější. Když nadešel 11. březen, dospěla jsem k závěru, že účastníci pokusu by měli dostat pokyn, aby se pokusili intenzitu světla *zvýšit*. Těsně před experimentem jsme se s Garym rozhodli, že pokyn změníme a cílem pokusu bude zvýšení světelných emisí. Nebyla jsem tím nijak nadšená. Pokud u nějakého organismu záměrně zvyšujete intenzitu tohoto světla, znamená to, že mu způsobujete stres. V podstatě to znamenalo, že cílem našeho prvního experimen-

tu bylo způsobit zranění něčemu živému, byť se jednalo o jeden jediný list, který spadne z rostliny.

V den konference jsme si hodili mincí o to, který list se stane naším terčem a který bude plnit roli kontrolního vzorku.

S Garym jsme se rovněž rozhodli, že účastníci pokusu se budou soustřeďovat na stanovenou myšlenku po dobu deseti minut. Jednalo se o náhodně zvolený interval, který jsme stanovili na základě úvahy, že delší soustředění by pro ně bylo obtížné. Hodinu před zahájením experimentu se mě zmocnila obava, že chtít po účastnících, aby se soustředili tak dlouho, bude obtížné, pokud jejich mysl nebude mít k dispozici nějakou „kotvu“. Požádala jsem svého manžela Bryana, aby se zeptal Mela Carlilea, jenž měl na naší konferenci stánek s duchovní literaturou, jestli by nemohl doporučit nějakou meditační hudbu vhodnou pro přehrávání během experimentu. „Tady, zkuste první skladbu, Choku Rei,“ poradil Mel a podal Brynaovi album Jonathana Goldmana s názvem *Reiki Chants*.

Těsně před zahájením experimentu zatelefonoval Gary, aby účastníkům popřál hodně štěstí. „Pamatujte,“ dodal na závěr, „že právě píšete historii vědy.“

Na obrazovce se objevil obrovský list. Dala jsem účastníkům pokyny, jak postupovat při „spouštění“. Tuto techniku jsem sama vymyslela a publikovala v knize *The Intention Experiment*. „Nechte ten lístek zářit,“ vybídla jsem je. „Představte si, že ho vnitřním zrakem pozorujete, jak září.“

Účastníci pokusu se soustřeďovali na stanovenou myšlenku po dobu deseti minut, zatímco v pozadí hrála hypnotická meditační hudba. Později se mě zmocnil úžas, když jsem se dozvěděla, že Choku Rei znamená v podstatě cosi jako zesílení síly, proudění a soustředění léčivé energie. Tedy něco podobného, co já označuji jako „spouštění“. Možná že to vůbec *nebyla* náhoda.

Ale když jsem tam tehdy stála na pódiu, připadala jsem

si absurdně. V dobách, kdy jsem pracovala jako investigativní reportérka, jsem se pečlivě držela novinářské zásady získat každou informaci nejméně ze dvou nezávislých zdrojů, abych ji mohla považovat za seriózní. Toto pravidlo pro mě bylo natolik posvátné, že když jsem v roce 1979 psala první knihu *The Baby Brokers (Zprostředkovatelé dětí)*, probděla jsem celou noc a procházela všechno, co jsem zjistila o člověku, který vybudoval v různých státech a zemích sérii agentur zajišťujících adopce. Praktiky, které používal, působily velice pochybně, a když jsem s ním telefonicky hovořila, v podstatě mi otevřeně vyhrožoval. Mě ale přesto tížilo vědomí, že jediný chybný krok by mohl tomuto člověku nespravedlivě zničit život, třebaže se podle všeho zabýval obchodem s lidskými bytostmi. A tak jsem se v šest hodin ráno nakonec rozhodla, že jedno z obvinění, která jsem se chystala vznést, *nemohu potvrdit coby fakt*. Ačkoli mi instinkt říkal opak, text jsem v této věci zjemnila.

A nyní – o deset let později – jsem vedla své publikum, aby zaměřilo myšlenky na jeden lístek. Všechno v mém postupu bylo v rozporu se zásadou dvou zdrojů. Byl to doslova útok na tu moji část, která se vždy snažila tvrději shromažďovat fakta.

Když uplynulo deset minut vyhrazených na vysílání myšlenky, umístil Mark oba listy do systému sloužícího k zobrazování biofotonů a po dvě hodiny je fotografoval. Konference skončila, všichni odjeli domů a my čekali, až uslyšíme, co se stalo na opačném konci světa, v jedné malé arizonské laboratoři.

„Nebudete tomu věřit,“ sdělil mi Gary radostně po telefonu o několik dní později, když jsem mu prozradila, který list byl naším terčem. „List, k němuž byla vyslána myšlenka, zářil ve srovnání s tím druhým o tolik víc, že to vypadalo, jako by se u druhého listu projevil efekt zanedbání.“

Změny v záření byly tak zřetelné, že byly vidět na snímcích pořízených digitální kamerou CCD. Také číselně byl efekt spočívající ve zvýšeném počtu biofotonů statisticky významný. Podle Garyho došlo k tomu, že se všechny vpichy na zvoleném listu zaplnily světlem. Díry v listu sloužícím jako kontrolní vzorek byly ve srovnání s tím mnohem méně jasné.

O týden později mi poslal kopii e-mailu pro Marka: „POČKEJTE, AŽ UVIDÍTE, JAK JSOU TA DATA HEZKÁ... snímky, grafy a tabulky...“ V oficiální tiskové zprávě ale použil odměřenější tón: „Na první experiment tohoto druhu nemohly být výsledky povzbudivější.“

Tento výsledek nás navnadil a na 24. března jsme naplánovali první velký experiment s využitím internetu. Jedním ze základních kamenů našich raných hypotéz bylo přesvědčení, podle něhož mohl experiment fungovat pouze v případě, že existovalo nějaké spojení v reálném čase mezi naším publikem a cílem. Abychom to zajistili, rozhodli jsme se používat dva pomocí webkamer simultánně přenášené obrazy terče a kontrolního objektu. Webmaster Peter nás ale na poslední chvíli varoval, abychom při experimentu na konferenci nepoužívali webovou kameru. Pokud by se na naši webovou stránku připojily tisíce účastníků, což se zdálo v době, kdy se experiment blížil, pravděpodobné, mohl by obraz zamrznout. „Přenosy pomocí webových kamer často selhávají, nebo jsou minimálně velice nepředvídatelné,“ napsal nám.

Mark navrhl druhou nejlepší možnost: dvě digitální kamery, které by každých padesát vteřin dodávaly na webovou stránku aktualizované snímky listů. Namísto živého videa bychom ukazovali „živé“ snímky a omezili zatížení serveru.

Moje nejmladší dcera, které bylo tehdy deset let, hodila mincí, aby vybrala jeden ze dvou listů. Připojili jsme se na nový, mimořádně výkonný server a vypnuli všech-

ny naše ostatní webové stránky, abychom maximalizovali jeho výkon. A pak jsme jen čekali a doufali, že se nám podaří další zápis do historie vědy.

Namísto toho jsem ale stejně jako tisíce dalších prožívala několik hodin naprosté frustrace, kdy jsem se opakovaně snažila připojit na svou vlastní webovou stránku. Peterovy obavy se ukázaly jako oprávněné. O přístup na stránku se pokusilo současně tolik lidí (odhad činil deset tisíc), že se zhroutila.

Neměli jsme jinou možnost než oznámit, co se stalo, a současně účastníkům experimentu slíbit, že vše zkusíme co možná nejdříve znovu. Interně jsme si ale slibovali, že v budoucnu nebudeme experimentům dělat takovou reklamu, aby počet účastníků znovu nepřekročil možnosti našeho serveru. Zdálo se, že samotná demonstrace síly myšlenky je ta snadnější část. Obtížné bylo vyřešit technické zajištění online prováděného pokusu, aby tisíce lidí mohly současně sledovat obraz cílového objektu.

Abychom se vyhnuli dalšímu kybernetickému kolapsu, zajistili jsme pro správu webové stránky nový tým a zapůjčili gigantický server od společnosti zajišťující servery pro televizní soutěž *Pop Idol*. Celkem jsme měli devět propojených serverů, které by měly očekávanou zátěž zvládnout. Nový webmaster Tony Wood z firmy Vision with Technology a jeho tým, jenž zajišťoval na webu potřeby tak velkých společností jako *Financial Times*, si byli jistí, že dokážou vytvořit něco, co uchrání naše webové stránky před zamrznutím. Tentokrát jsme měli během vlastního experimentu uzavřít naši domovskou stránku a v provozu by zůstala jen HTML stránka viditelná pouze pro registrované účastníky pokusu. Kromě toho by byl experiment přesunut mimo hlavní webovou stránku projektu Intention Experiment. Aby měl jistotu, chtěl Tony všechno týden před ostrým pokusem vyzkoušet.

Dne 21. dubna, kdy proběhl zkušební test, se k našim

stránkám připojilo jen něco přes sedm tisíc lidí přihlášených k experimentu. Pouze oni se tak mohli podílet na pokusu se zářením. Tentokrát byla pokusnými objekty semena fazolí. A hypotéza se znovu potvrdila. Stejně jako v březnu jsme získali pozitivní výsledek, třebaže z vědeckého hlediska nikoli významný. Pravděpodobně za to mohla omezení CCD kamery, která dokázala snímat pouze dvanáct semen, přičemž z hlediska statisticky významného množství je třeba mít pro srovnání nejméně dvacet datových bodů. První experiment jsme sice prováděli pouze na dvou listech, ale Mark každý třicetkrát probodl, aby získal víc než dost datových bodů. Tentokrát jsme měli s dvanácti semeny pouze dvanáct datových bodů, na nichž jsme mohli zkoumat emise světla. Gary mi v této souvislosti napsal: „Pokud by bylo možné zobrazit dvakrát více semen, výsledky by byly statisticky relevantní.“

Když jsme ale o týden později, 28. dubna, přistoupili k tomu, co mělo být „skutečným“ experimentem – prováděným znovu na listech pelargonie – podařilo se připojit pouze pět stovkám lidí. Výsledky byly neprůkazné. V srpnu jsme se rozhodli vrátit k základům a zopakovat na konferenci v Los Angeles první experiment s listy. Tento potvrdil původní výsledky.

Navzdory nejistému začátku se nám podařilo odpovědět na nejdůležitější otázku ze všech: Bude cokoli z toho skutečně fungovat? Třebaže jsme měli dva neprůkazné výsledky z pokusů, kdy se účastníci nemohli dostat na náš webový portál, získali jsme další tři pozitivní v případech, kdy se účastníci dostali k obrázku pokusného objektu. Úspěch jsme měli 11. března s publikem na londýnské konferenci, 14. dubna s experimentem se semeny prostřednictvím internetu a při opakování pokusu s listy na konferenci v Los Angeles. Ve všech třech případech jsme zaznamenali silné účinky.

Na začátku formulujete domněnku, poté sestavíte hypotézu a doufáte, že se objeví mapa. Experimentů, které se zdařily, bylo víc než těch, které nevyšly, ale jinak jsme neměli mnoho, s čím by se dalo pokračovat. Zaviniily naše nezdary pouze technické problémy? Anebo šel nezdar z 21. dubna na vrub nízké účasti? Při internetovém experimentu 24. dubna, kdy webová stránka nevydržela zátěž, vyslalo mnoho lidí, kteří se na stránky nedostali, k mentálnímu obrazu listu pelargonie myšlenku nesoucí záměr. Garyho citlivá CCD kamera a další zařízení zaznamenaly jistý účinek, jenž se výrazně podobal datům získaným na konferenci.

Co to znamenalo? Byla to pouhá shoda okolností? Byla nízká výpovědní hodnota zaviněna tím, že účastníci neviděli obrázek cílového objektu, nebo za to mohly technické problémy? Anebo byl důvodem fakt, že účastníci experimentu byli tentokrát roztroušení po celé planetě a nebyli shromáždění v jedné místnosti jako během londýnského experimentu 11. března? Funguje předávání myšlenky nesoucí nějaký záměr lépe, když vše provádí soustředěná skupina nacházející se na jednom místě jako na březnové konferenci? Anebo je tomu tak, že je nutné „vidět“ cíl, aby bylo možné na něj působit?

Byl experiment z 28. dubna neúspěšný proto, že jsme neměli dostatečně velkou kritickou masu účastníků, nebo za vše mohly technické problémy? Anebo mohlo jít o, jak to formuloval Gary, „efekt nudy“, jinými slovy mé publikum začalo unavovat, že se má účastnit v podstatě stále stejného experimentu?

V této fázi jsme neznali odpověď na žádnou z uvedených otázek. Ve vědě platí, že pokud narazíte na něco neobvyklého, může vám být útěchou, že to dokážete otestovat znovu. A jestliže vše zopakujete, můžete vypátrat, co bylo důvodem změny. Tím opětovně nastolíte stav, kdy dokážete dospět k předvídatelnému výsledku.

Existovala jen jedna věc, o níž jsme získali jistotu: Musíme opustit myšlenku živého spojení s testovanými objekty. Nemohli jsme si jednoduše dovolit pronájem serverů s gigantickou kapacitou pokaždé, když potřebujeme provést experiment. Vědci nám vždy štědře věnovali svůj čas, ale když jsem začala s programem Intention Experiment, nepočítala jsem s náklady na techniku. Pokračování v experimentu z 21. dubna by nás stálo asi devět tisíc dolarů jen za půl hodiny pronájmu serveru. Vytvoření speciálních webových stránek by znamenalo další tisíce dolarů – což bylo pro mě i moji společnost příliš mnoho, než abychom to mohli pravidelně platit. Museli jsme najít jiný způsob provádění experimentů. Současně bylo třeba připravit takovou podobu pokusů, aby je bylo možné opakovat, a jejich výsledky tak mohly získat vědeckou platnost.

Musela jsem v podstatě vyřešit nemožné: najít výkonný server, způsob, jak provádět experimenty levně, a současně platformu, která se nezhroutí pod nápořem tisíců simultánních návštěvníků.

Ukázalo se ale, že na obrázcích přenášených v reálném čase vůbec nezáleží. Když se na mé internetové stránce začala spontánně rodit série malých skupin, které dosahovaly účinků na své jednotlivé členy, uvědomila jsem si, že my všichni – za svými počítačovými obrazovkami – jsme již navázali spojení.

Třetí kapitola

VIRTUÁLNÍ PROVÁZANOST

Lékaři Danielovi později řekli, že při něm stálo štěstí – mohla to být tvář. Na místě, kde pracoval, došlo ke strašlivé explozi plynu, která mu těžce popálila ruce, takže ho museli spěšně odvézt do nemocnice. Lékař jeho manželce sdělil, že bude potřebovat kožní transplantáty a týdny intenzivní léčby. Žena se cítila bezmocná a šílená úzkostí, když kontaktovala členy malé skupiny věnující se vysílání myšlenek zaměřených na naplnění stanoveného cíle, kterou společně s Danielem již dříve vytvořili na mé webové stránce.

V roce 2008, po prvních nákladných experimentech s listy a semeny, jsme se rozhodli připravit v budoucnu pokusy ve velkém měřítku na online platformě Ning umožňující lidem vytvářet podle potřeby různé sociální sítě. Ning nabízel dvě věci, které jsme potřebovali: stovky distribučních serverů schopných zvládnout neomezený datový tok a nelimitovaný počet účastníků připojených současně k naší stránce. A především – což bylo nejdůležitější – bezplatnou platformu. Kromě toho byla pro účastníky pokusů k dispozici komunitní webová stránka, kde mohli vytvářet vlastní menší skupiny věnující se podobným pokusům.

Daniel a několik dalších vytvořili na Ningu malou skupinu a experimentovali s vysíláním myšlenek nesoucích

nějaký záměr. Když se členové skupiny dozvěděli o Danielově neštěstí, získali zcela reálný cíl. Ve stanovenou dobu k němu začali každý den společně vysílat myšlenky směřující ke zlepšení jeho stavu.

O pět dní později Daniel opustil nemocnici. Začal se uzdravovat o celé týdny dříve, než je normální, a v rozporu se všemi předpoklady se obešel bez kožních transplantátů. Lékaři ho chtěli zkoumat coby medicínský zázrak. Pro srovnání jim mohl posloužit Danielův spolupracovník, který utrpěl takřka identická zranění a musel podstoupit klasické léčení. V intenzivní péči zůstal ještě dva týdny a byla mu transplantována kůže.

Stála jsem před účastníky konference v Dallasu v dubnu 2008 a prezentovala jim nákresy a grafy zachycující výsledky našich pokusů v rámci programu Intention Experiment, když Daniel zvedl ruku, která stále vypadala, jako by na ní měl průhlednou rukavici, aby mi vyprávěl, co se mu stalo.

„Jelikož jsme tam byli dva, kteří utrpěli takřka totožná zranění, můžete brát to, co jsem prožil, jako kontrolovaný experiment,“ pronesl se smíchem.

Vrátila jsem se ke svým listům a semenům a grafům, ale musela jsem na to stále myslet. Racionální část mého já věděla, že ve skutečnosti nemůžeme porovnávat Daniela a jeho kolegu, pokud nemáme pod kontrolou všechny biologické proměnné. Co kdyby měl ale pravdu? Mohla by pak za výsledek síla Danielovy víry – *jeho očekávání, že se uzdraví* – nebo se jednalo o účinek zesílené síly skupiny, jejíž členové se nenacházeli na stejném místě jako on, ale vysílali myšlenku na uzdravení?

Fakt: Daniel a jeho kolega utrpěli podobná zranění.

Fakt: Jen Daniel měl skupinu věnující se vysílání myšlenek se záměrem dosáhnout uzdravení.

Fakt: Jen Danielovo uzdravování popřelo veškeré prognózy a lékaři je označili za „medicínský zázrak“.

V případě zázraku se ho nesnažíte pochopit hned v prvním okamžiku, ale začínáte od konce – pracujete s faktem, že k němu došlo. Je to, jako když vejdete do místnosti a najdete v ní mrtvolu. Pozpátku se snažíte dospět až k bodu, kdy se vše odchylovalo od směru odpovídajícímu tomu, co je považováno za možné. Počínáte si jako detektiv pátrající po textilních vláknech zanechaných na pohovce, aby získal třeba nepatrný klíč umožňující dojít dedukcí k přesvědčivému vysvětlení.

Nemůžete izolovat jediný faktor, který způsobil změnu. Můžete se jen snažit vytvořit příznivé prostředí, ve kterém by se zopakovalo totéž. Vrátila jsem se domů a v průběhu léta jsem se rozhodla ještě trochu experimentovat se skupinami. To, co zažil Daniel, a také vyléčení páteře Dona Berryho mě dovedlo k nápadu. Možná bychom mohli se skupinami pravidelně vysílat myšlenky k lidem, jako byli Daniel nebo Don. Možná by se tomu mohlo říkat „Záměr týdne“. Dalo by se na to pohlížet jako na svého druhu neformální experiment – větší verze skupin Síla osmi, s nimiž jsem pracovala na svých kurzech.

Vyzvala jsem členy komunity, s níž jsem byla ve spojení prostřednictvím e-mailů, aby se podíleli na naplňování „Záměrů týdne“ zveřejňovaných na mé webové stránce. Zpravidla se jednalo o pozitivní působení ve prospěch někoho se zdravotními problémy nebo osoby, která se dostala v důsledku ekonomické krize, jež přišla s podzimem roku 2008, do finančních problémů. Vyzvali jsme komunitu na webu, aby navrhovala kandidáty. Pak jsme zveřejnili na našich webových stránkách jméno daného člověka, jeho problém a fotografii. Léčivá energie se společně vysílala každou neděli v jednu hodinu odpoledne východního standardního času.

Zanedlouho jsem dostávala desítky žádostí každý týden. Ozývali se lidé trpící rakovinou nebo traumatickým

zraněním. Děti s poškozením mozku nebo vrozenými defekty. Členové skupin, kteří se stali obětí bankrotu nebo ztratili práci. Naši pomoc potřebovali i odcizující se rodiny nebo poranění domácí mazlíčci. Webová stránka se měnila v kybernetický ekvivalent modlitební skupiny scházející se jednou týdně.

Naše vysílání záměrů nefungovalo pokaždé. Své žádosti nám zaslala spousta pacientů, jimž zbývalo jen několik týdnů života. A vždy to nefungovalo ani ve skupinách Síla osmi, které jsem dávala dohromady na svých kurzech. Ve většině případů jsme neměli zprávy od lékařů nebo jiných profesionálních zdravotníků, abychom nezávisle ověřili účinky hlášené rodinami nemocných nebo samotnými objekty našeho působení. Někdy byl vliv enormní. Dva lidé tvrdili, že u nich došlo ke spontánnímu ústupu rakoviny. V jiných případech byly účinky jen pomíjivé. Celkově jsem ale měla dostatek svědectví o mimořádných zlepšeních zdravotního stavu, abych dospěla k přesvědčení, že na tom něco je.

Brian byl po nedávném těžkém úrazu ochrnutý na levou polovinu těla a nevnímal dění kolem sebe. Jeho rodina mě prosila, aby se stal jedním z našich objektů. Hned poté, co byly vyslány pozitivní myšlenky, si jeho matka všimla, že postupně víc a víc vnímá okolí a věnuje mu větší pozornost. Pak začal častěji odpovídat na otázky, a dokonce sám inicioval konverzaci.

Dva dny po vyslání myšlenek začal Brian s rehabilitací a poprvé dokázal s pomocí terapeuta a chodítka ujít dvacet metrů. Poté ušel dalších patnáct metrů bez ortézy na pravé noze. Začal víc používat pravou ruku a v rámci terapie začal s cvičením na rotopedu. Schopnost pohybu se mu vrátila o celé měsíce dřív, než lékaři předvíдали. Margaret – rodinná přítelkyně, která Briana nominovala na „Záměr týdne“ – mi poslala zprávu o zlepšování jeho stavu. Brianova rodina podle ní „žasla nad jeho pokroky“

a vnímala vše tak, že myšlenka vyslaná skupinou spustila jakousi formu „božského zásahu“.

Zázrak. Úžasné. Boží dílo. Proti veškerému očekávání.

*

Čím častěji jsem slychala podobná slova a podobné příběhy, jako byl Brianův, tím větší neklid se mě zmocňoval. Současně jsem se v letech 2007 a 2008 snažila stále více provádět za co nejdokonaleji kontrolovaných podmínek globální experimenty ve velkém měřítku. S Garym jsme se rozhodli vrátit k semenům, ale tentokrát s jistým přesahem do reálného života. Chtěli jsme se pokusit o dosažení efektu na jejich růst a zdraví. Zvolili jsme semena ječmene, neboť se jedná o rozšířené krmivo pro dobytek a současně o zdravou obilovinu pro lidi. Otázka, na niž jsme chtěli získat odpověď, tak měla obrovský praktický význam: Lze pomocí vysílání pozitivních myšlenek zvýšit rychlost růstu a kvalitu pěstovaných potravin?

Tentokrát se po stejné cestě vydalo již před námi několik vědců.¹ Existovalo pár studií, které naznačovaly, že semena, k nimž léčitel vyslal pozitivní myšlenky nebo jež byly zalévané vodou, kterou léčitel držel v ruce, byla zdravější, rychleji klíčila a také rychleji rostla. Tyto drobné studie působily velice neobvykle, ale všechny se zabývaly jednotlivci, kteří vysílali pozitivní myšlenky k semenům, jež měli přímo před sebou. V našem experimentu jsme chtěli zjistit, zda dosáhneme stejného výsledku. Nebo dokonce ještě lepšího. V našem případě měla na cíle působit skupina osob nacházejících se na různých místech, které budou vysílat své myšlenky na vzdálenost tisíců kilometrů.

Pro každý z experimentů připravil Gary se svým týmem čtyři tácky se semeny ječmene. Semena na jednom tácku byla objektem pokusu, zatímco další představovala kon-

trolní vzorky, abychom eliminovali vliv náhody. Tentokrát jsme mohli zúčastněným osobám místo spojení s cílovým objektem nabídnout pouze fotografii. Nebyli jsme si ovšem ani zdaleka jistí, že něco takového bude fungovat. Mark se nicméně rozhodl, že jednoduše vyfotografuje čtyři sady semen obyčejným fotoaparátem a snímky mi pošle večer před experimentem.

V oné době jsem měla naplánované přednášky v různých koutech světa, což mi poskytlo ideální příležitost otestovat na mnoha různých místech, zda náš pokus bude fungovat. Současně jsem si nemusela dělat starosti s tím, zda to vše vydrží naše webové stránky. Mojí první zastávkou byla Austrálie, kde jsem čtyři hodiny hovořila k sedmi stovkám lidí na velice profesionálně připravené konferenci, jejíž organizátoři mi zaplatili letenku do první třídy a všem členům hotelového personálu dali moji fotografii, aby zajistili, že se mnou bude nakládáno jako se superhvězdou.

Večer před prvním experimentem mi Mark poslal fotografie čtyř vzorků obsahujících po třiceti semenech. Semena ve všech vzorcích byla rozložena do malých půlkruhů na sadbovačích označených písmeny A, B, C a D. Okopírovala jsem snímky na stránky powerpointové prezentace. Následujícího dne jsem během přednášky nechala jednoho člověka z publika, aby vybral cílový objekt experimentu, načež jsem promítla jeho fotografii a současně dala publiku pokyn zaměřit na tento vzorek myšlenku nesoucí záměr, aby semena rychleji rostla a byla zdravější. Opět jsem použila skladbu Choku Rei, kterou jsem ve snaze o zachování konzistence přehrávala při každém experimentu – od úplně prvního, jež jsem provedla v roce 2007 na konferenci v Londýně.

Jakmile jsme skončili, zavolala jsem Markovi, že jsme hotoví. Pro něj to byl signál, aby všechna semena zasadil. Po pěti dnech sklídl rostlinky a s přesností na milimetry